

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΤΗΣ ΚΥΒΕΡΝΗΣΕΩΣ
ΤΗΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑΣ

ΑΘΗΝΑ 13 ΜΑΡΤΙΟΥ 1987	ΤΕΥΧΟΣ ΠΡΩΤΟ	ΑΡΙΘΜΟΣ ΦΥΛΛΟΥ 30

ΝΟΜΟΣ ΥΠ' ΑΡΙΘ. 1689

Κύρωση σύμβασης έκδοσης μεταξύ της Ελληνικής Δημοκρατίας και της Αραβικής Δημοκρατίας της Αιγύπτου.

Ο ΠΡΟΕΔΡΟΣ ΤΗΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑΣ

Εκδίδομε τον ακόλουθο νόμο που ψήφισε η Βουλή:

Άρθρο πρώτο.

Κυρώνεται και έχει την ισχύ που ορίζει το άρθρο 28 παρ. 1 του Συντάγματος η σύμβαση έκδοσης μεταξύ της Ελληνικής Δημοκρατίας και της Αραβικής Δημοκρατίας της Αιγύπτου που υπογράφηκε στο Κάιρο στις 24 Φεβρουαρίου 1986, της οποίας το κείμενο σε πρωτότυπο στην ελληνική και γαλλική γλώσσα έχει ως εξής:

ΣΥΜΒΑΣΗ ΕΚΔΟΣΗΣ
ΜΕΤΑΞΥ
ΤΗΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑΣ
ΚΑΙ
ΤΗΣ ΑΡΑΒΙΚΗΣ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑΣ ΤΗΣ ΑΙΓΥΠΤΟΥ

Η ΚΥΒΕΡΝΗΣΗ ΤΗΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑΣ και

Η ΚΥΒΕΡΝΗΣΗ ΤΗΣ ΑΡΑΒΙΚΗΣ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑΣ ΤΗΣ ΑΙΓΥΠΤΟΥ

Επιθυμώντας να προάγουν τις σχέσεις φιλίας και συνεργασίας μεταξύ των δύο κρατών στο νομικό τομέα και μεριμνώντας για τη ρύθμιση, με κοινή συμφωνία, των σχετικών με την έκδοση θεμάτων, αποφάσισαν να συνάψουν την παρούσα σύμβαση και για το σκοπό αυτόν όρισαν ως πληρεξούσιούς τους:

Η Κυβέρνηση της Ελληνικής Δημοκρατίας,
τον κ. Κάρολο Παπούλια, Υπουργό Εξωτερικών

Η Κυβέρνηση της Αραβικής Δημοκρατίας της Αιγύπτου,
τον κ. Άχμεντ Μαμντούχ Αττία, Υπουργό Δικαιοσύνης

οι οποίοι, αφού αντάλλαξαν τα πληρεξούσια έγγραφά τους, τα οποία βρέθηκαν σε απόλυτη τάξη, συμφώνησαν τα ακόλουθα:

ΚΕΦΑΛΑΙΟ Ι.

Άρθρο 1.

Τα δύο Κράτη αναλαμβάνουν την υποχρέωση να παραδίδουν αμοιβαία, σύμφωνα με τους κανόνες και με τους όρους που καθορίζονται στα επόμενα άρθρα, τα πρόσωπα τα οποία ευρισκόμενα στο έδαφος του ενός από τα δύο Κράτη, διώκονται ή έχουν καταδικαστεί από τις δικαστικές αρχές του άλλου Κράτους.

Άρθρο 2.

Η έκδοση επιτρέπεται: α) για την ή τις πράξεις, οι οποίες κατά τους όρους της νομοθεσίας των δύο Κρατών αποτελούν κακουργήματα ή πλημμελήματα τιμωρούμενα από τις νομοθεσίες των δύο Κρατών:

—Είτε με ποινή στερητική της ελευθερίας τουλάχιστο δύο ετών.

— Είτε με αυστηρότερη ποινή, υπό τον όρο ότι η τελευταία αυτή προβλέπεται στην κλίμακα των ποινών και των δύο Κρατών.

β) Για τις καταδικαστικές αποφάσεις που απαγγέλθηκαν από τα δικαστήρια του αιτούντος Κράτους για τα εγκλήματα που προβλέπονται στο προηγούμενο εδάφιο:

— Είτε με ποινή στερητική της ελευθερίας τουλάχιστον έξι μηνών.

— Είτε με αυστηρότερη ποινή, υπό τον όρο ότι η τελευταία αυτή προβλέπεται στην κλίμακα των ποινών και των δύο Κρατών.

Άρθρο 3.

Η έκδοση δεν επιτρέπεται:

1. Εάν το πρόσωπο του οποίου ζητείται η έκδοση είναι υπήκοος του Κράτους προς το οποίο απευθύνεται η αίτηση. Η ιδιότητα του υπηκόου εκτιμάται κατά το χρόνο του εγκλήματος για το οποίο ζητείται η έκδοση. Εν τούτοις το Κράτος αυτό υποβάλλει, μετά από αίτηση του αιτούντος Κράτους, την υπόθεση στις αρμόδιες αρχές για την άσκηση της ποινικής δίωξης. Για το σκοπό αυτόν, έχει το δικαίωμα να ανατρέξει στις έρευνες που έγιναν στο αιτούν Κράτος.

2. Αν το έγκλημα για το οποίο ζητείται θεωρείται από το Κράτος προς το οποίο απευθύνεται η αίτηση ως πολιτικό έγκλημα ή ως έγκλημα συναφές προς ένα τέτοιο έγκλημα. Η απόπειρα κατά της ζωής του Αρχηγού του Κράτους της μιας ή της άλλης χώρας ή κατά μέλους της οικογένειάς του δε θεωρείται ως πολιτικό έγκλημα.

3. Αν το έγκλημα για το οποίο ζητείται αποτελεί μόνο παράβαση στρατιωτικών υποχρεώσεων.

4. Αν το έγκλημα για το οποίο ζητείται διαπράχθηκε, εν όλω ή εν μέρει, επί του εδάφους του Κράτους προς το οποίο απευθύνεται η αίτηση ή σε τόπο υποκείμενο στη δικαιοδοτική αρμοδιότητα του Κράτους αυτού.

5. Αν το έγκλημα για το οποίο ζητείται δικάστηκε οριστικά στο Κράτος προς το οποίο απευθύνεται η αίτηση ή αν οι αρμόδιες για την άσκηση της ποινικής δίωξης αρχές

στο Κράτος προς το οποίο απευθύνεται η αίτηση, αποφάσισαν να μην ασκήσουν δίωξη ή να θέσουν τέλος στη δίωξη που άσκησαν για τις πράξεις αυτές.

6. Αν η παραγραφή της πράξης ή της ποινής έγινε σύμφωνα με τη νομοθεσία είτε του αιτούντος Κράτους, είτε του Κράτους προς το οποίο απευθύνεται η αίτηση, κατά τη λήψη της αίτησης.

7. Αν για το έγκλημα το οποίο έχει διαπραχθεί εκτός του εδάφους του αιτούντος Κράτους από ξένο προς αυτό το Κράτος, η νομοθεσία του Κράτους προς το οποίο απευθύνεται η αίτηση δεν επιτρέπει τη δίωξη ενός τέτοιου εγκλήματος που διαπράχθηκε εκτός του εδάφους του από αλλοδαπό.

8. Αν χώρησε αμνηστεία στο αιτούν Κράτος ή στο Κράτος προς το οποίο απευθύνεται η αίτηση, υπό τον όρο ότι, στην τελευταία αυτή περίπτωση το έγκλημα είναι μεταξύ εκείνων που μπορούν να διωχθούν σ' αυτό το Κράτος εφόσον διεπράχθησαν εκτός του εδάφους του από ξένο προς το Κράτος αυτό.

9. Η έκδοση μπορεί να μην επιτραπεί, αν το έγκλημα για το οποίο ζητείται η έκδοση αποτελεί αντικείμενο δίωξης στο Κράτος προς το οποίο απευθύνεται η αίτηση ή έχει δικαστεί σε τρίτο Κράτος.

Άρθρο 4.

Η έκδοση δεν επιτρέπεται όταν το Κράτος προς το οποίο απευθύνεται η αίτηση έχει σοβαρούς λόγους να πιστεύει ότι η αίτηση έκδοσης, μολονότι υποβλήθηκε για έγκλημα του κοινού δικαίου, εν τούτοις αποβλέπει σε δίωξη ή τιμωρία προσώπου για λόγους φυλής, θρησκείας, ιθαγένειας ή πολιτικών πεποιθήσεων ή όταν η κατάσταση του προσώπου αυτού κινδυνεύει να επιδεινωθεί για τον ένα ή τον άλλο από τους παραπάνω λόγους.

Άρθρο 5.

Η έκδοση μπορεί να μην επιτραπεί αν το συγκεκριμένο έγκλημα τιμωρείται με τη θανατική ποινή κατά τη νομοθεσία ενός μόνο από τα δύο Κράτη.

Άρθρο 6.

1. Η αίτηση έκδοσης συντάσσεται εγγράφως και αποστέλλεται με τη διπλωματική οδό.

2. Για την υποστήριξη της αίτησης υποβάλλονται:

α. Το πρωτότυπο ή επίσημο αντίγραφο είτε της καταδικαστικής απόφασης είτε του εντάλματος συλλήψεως ή οποιουδήποτε άλλου εγγράφου που έχει την ίδια ισχύ και έχει εκδοθεί κατά τον τύπο που υπαγορεύει ο νόμος του αιτούντος Κράτους.

β. Έκθεση των γεγονότων για τα οποία ζητείται η έκδοση, που αναφέρει το χρόνο και τον τόπο της διάπραξής τους, το χαρακτηρισμό τους και τις εφαρμοστέες διατάξεις της νομοθεσίας καθώς και αντίγραφο των εν λόγω διατάξεων.

γ. Την όσο το δυνατόν ακριβέστερη περιγραφή του εκζητούμενου προσώπου και κάθε άλλη πληροφορία που θα μπορούσε να συμβάλει στον καθορισμό της ταυτότητας και της ιθαγένειάς του.

Άρθρο 7.

1. Σε επείγουσες περιπτώσεις, οι δικαστικές αρχές του αιτούντος Κράτους μπορούν, ενόψει της έκδοσης, να ζητήσουν την προσωρινή σύλληψη του εκζητούμενου προσώπου.

2. Η αίτηση για προσωρινή σύλληψη μνημονεύει την ύπαρξη ενός των εγγράφων που προβλέπονται στο άρθρο 6 παράγραφος 2 εδάφιο α. Αναφέρει το διαπραχθέν έγκλημα, τη διάρκεια της επιβληθείσας ή απαγγελθείσας ποινής, το χρόνο και τον τόπο διάπραξης του εγκλήματος καθώς και, στο μέτρο του δυνατού, το μεγαλύτερο αριθμό πληροφοριών που επιτρέπουν την εξακρίβωση της ταυτότητας και τον εντοπισμό του εκζητούμενου προσώπου.

3. Η αίτηση διαβιβάζεται στις δικαστικές αρχές του Κράτους προς το οποίο απευθύνεται η αίτηση είτε απευθείας, ταχυδρομικά ή τηλεγραφικά, είτε με οποιοδήποτε άλλο μέσο γραπτώς.

4. Αν η αίτηση φαίνεται κανονική, θέτεται συνέχεια σε αυτήν από τις δικαστικές αρχές του Κράτους προς το οποίο απευθύνεται η αίτηση σύμφωνα με τη νομοθεσία του. Η αιτούσα αρχή τηρείται ενήμερη χωρίς χρονοτριβή.

Άρθρο 8.

1. Η προσωρινή σύλληψη μπορεί να τερματισθεί αν, μέσα σε προθεσμία είκοσι ημερών μετά τη σύλληψη, το Κράτος προς το οποίο απευθύνεται η αίτηση δεν έχει λάβει την αίτηση έκδοσης και τα έγγραφα που αναφέρονται στο άρθρο 6 παράγραφος 2.

2. Η προσωρινή σύλληψη δεν μπορεί, σε καμία περίπτωση, να υπερβεί τις σαράντα ημέρες από την ημερομηνία της σύλληψης.

3. Η προσωρινή απόλυση είναι δυνατή κατά πάντα χρόνο, υπό τον όρο ότι το Κράτος προς το οποίο απευθύνεται η αίτηση θα λάβει όλα τα μέτρα που κρίνει αναγκαία για να αποφευχθεί η διαφυγή του εκζητούμενου προσώπου.

4. Η απόλυση δεν αποκλείει τη νέα σύλληψη και έκδοση, αν η αίτηση έκδοσης αποσταλεί μεταγενέστερα.

Άρθρο 9.

Αν το Κράτος προς το οποίο απευθύνεται η αίτηση θεωρεί ότι συμπληρωματικές πληροφορίες είναι απαραίτητες για να εξασφαλισθεί οτι όλες οι προϋποθέσεις που προβλέπονται στο παρόν κεφάλαιο έχουν πληρωθεί, τότε το Κράτος αυτό στην περίπτωση που η παράλειψη φαίνεται δυνατό να επανορθωθεί, ειδοποιεί σχετικά το αιτούν Κράτος με τη διπλωματική οδό. Για την παροχή των πληροφοριών αυτών, το Κράτος προς το οποίο απευθύνεται η αίτηση μπορεί να ορίσει προθεσμία.

Άρθρο 10.

Αν η έκδοση ζητείται κατά συρροή από πολλά Κράτη, είτε για τα ίδια γεγονότα, είτε για διαφορετικά γεγονότα, το Κράτος προς το οποίο απευθύνεται η αίτηση αποφασίζει ελεύθερα, λαμβάνοντας υπόψη όλες τις περιστάσεις και ιδίως τη δυνατότητα μεταγενέστερης έκδοσης, τις αντίστοιχες ημερομηνίες των αιτήσεων, τη σχετική βαρύτητα και τον τόπο του εγκλήματος.

Άρθρο 11.

1. Χωρίς να θίγονται τα δικαιώματα του Κράτους προς το οποίο απευθύνεται η αίτηση ή τα δικαιώματα τρίτων και, μετά από αίτηση του αιτούντος Κράτους, το Κράτος προς το οποίο απευθύνεται η αίτηση κατάσχει και αποδίδει, κατά τη διαδικασία που προβλέπει η ποινική νομοθεσία του, τα αντικείμενα που:

α. μπορούν να χρησιμοποιηθούν σαν πειστήρια,

β. προερχόμενα από το έγκλημα, βρέθηκαν πριν ή μετά την παράδοση του εκζητούμενου,

γ. αποκτήθηκαν σε αντάλλαγμα των αντικειμένων που προέρχονται από το έγκλημα.

2. Η παράδοση αυτή λαμβάνει χώρα έστω και αν η έκδοση δεν μπορεί να πραγματοποιηθεί εξ αιτίας του θανάτου ή της απόδρασης του εκζητουμένου.

3. Αν το Κράτος προς το οποίο απευθύνεται η αίτηση ή τρίτα πρόσωπα απέκτησαν δικαιώματα πάνω σε αυτά τα αντικείμενα, τα τελευταία αποδίδονται το ταχύτερο δυνατό και ανέξοδα στο Κράτος προς το οποίο απευθύνεται η αίτηση μετά το πέρας της δίωξης στο έδαφος του αιτούντος Κράτους.

Άρθρο 12.

1. Το Κράτος προς το οποίο απευθύνεται η αίτηση γνωστοποιεί στο αιτούν Κράτος με τη διπλωματική οδό, την απόφασή του για την έκδοση.

2. Η ολική ή μερική απόρριψη θα είναι αιτιολογημένη.

3. Σε περίπτωση αποδοχής, το Κράτος προς το οποίο απευθύνεται η αίτηση ορίζει, με τον πιο πρόσφορο τρόπο, τον τόπο και το χρόνο της παράδοσης του υπό έκδοση προσώπου και πληροφορεί σχετικά το αιτούν Κράτος επαρκώς εκ των προτέρων.

4. Υπό την επιφύλαξη της περιπτώσεως που προβλέπεται στην παράγραφο 5 του παρόντος άρθρου, αν το εκζητούμενο πρόσωπο δεν παραληφθεί κατά την καθορισμένη ημερομηνία, μπορεί να απολυθεί μετά την παρέλευση προθεσμίας δεκαπέντε ημερών από την ημερομηνία αυτή, και, εν πάση περιπτώσει, απολύεται μετά την παρέλευση προθεσμίας τριάντα ημερών. Το Κράτος προς το οποίο απευθύνεται η αίτηση μπορεί να μην επιτρέψει την έκδοση του εκζητουμένου για την ίδια πράξη.

5. Όταν, σε εξαιρετικές περιπτώσεις, εμποδίζεται η παράδοση ή η παραλαβή του υπό έκδοση προσώπου, το ενδιαφερόμενο Κράτος πληροφορεί σχετικά το άλλο Κράτος πριν από την παρέλευση της προθεσμίας. Τα δύο Κράτη συμφωνούν νέα ημερομηνία και, ενδεχομένως, άλλο τόπο παράδοσης. Στην περίπτωση αυτή εφαρμόζονται οι διατάξεις της προηγούμενης παραγράφου.

Άρθρο 13.

1. Αν το εκζητούμενο πρόσωπο διώκεται ή έχει καταδικαστεί στο Κράτος προς το οποίο απευθύνεται η αίτηση για έγκλημα άλλο από εκείνο για το οποίο ζητείται η έκδοση, το τελευταίο αυτό Κράτος οφείλει εν τούτοις να αποφασίσει σχετικά με την αίτηση αυτήν και να γνωστοποιήσει στο αιτούν Κράτος την απόφασή του για την έκδοση, σύμφωνα με τις προϋποθέσεις που προβλέπονται στο άρθρο 12, παράγραφοι 1 και 2. Εν τούτοις, σε περίπτωση αποδοχής, η παράδοση του εκζητούμενου προσώπου αναβάλλεται μέχρις ότου ικανοποιηθεί η δικαιοσύνη του Κράτους προς το οποίο απευθύνεται η αίτηση. Θα πραγματοποιηθεί τότε σε ημερομηνία που καθορίζεται σύμφωνα με το άρθρο 12 παράγραφος 3, εφαρμοζομένων επίσης των παραγράφων 4 και 5 του ίδιου άρθρου.

2. Οι διατάξεις του παρόντος άρθρου δεν εμποδίζουν την προσωρινή αποστολή του εκζητούμενου προσώπου για να εμφανιστεί ενώπιον των δικαστικών αρχών του αιτούντος Κράτους, υπό τη ρητή προϋπόθεση ότι θα κρατηθεί και επαναποσταλεί αμέσως μόλις αποφανθούν οι αρχές αυτές.

Άρθρο 14.

Το παραδοθέν πρόσωπο δεν μπορεί ούτε να διωχθεί ούτε να δικαστεί ούτε να κρατηθεί για το σκοπό εκτέλεσης ποινής, ούτε να υποβληθεί σε οποιοδήποτε άλλο περιορισμό της προσωπικής του ελευθερίας για έγκλημα προγενέστερο της παράδοσης και διαφορετικό από εκείνο για το οποίο ζητήθηκε η έκδοση, εκτός αν πρόκειται για τις ακόλουθες περιπτώσεις:

α. Όταν συναινεί σχετικά το Κράτος που τον παρέδωσε. Στην περίπτωση αυτήν πρέπει να υποβληθεί αίτηση για το σκοπό αυτόν που θα συνοδεύεται από τα έγγραφα που προβλέπονται στο άρθρο 6 καθώς και από δικαστικό πρακτικό που θα περιέχει τις δηλώσεις του εκδοθέντος ως προς την επέκταση της έκδοσης και θα αναφέρει την παρεχομένη σ' αυτόν δυνατότητα να καταθέσει υπόμνημα για την υπεράσπισή του στις αρχές του Κράτους προς το οποίο απευθύνεται η έκδοση.

β. Όταν το εκδοθέν πρόσωπο, ενώ είχε τη δυνατότητα να το πράξει, δεν εγκατέλειψε μέσα σε τριάντα ημέρες από την ημερομηνία της οριστικής απόλυσής του το έδαφος του αιτούντος Κράτους στο οποίο παραδόθηκε ή εάν επέστρεψε σε αυτό αφού προηγουμένως το εγκατέλειψε.

Άρθρο 15.

Εάν ο χαρακτηρισμός που δόθηκε στην κολάσιμη πράξη τροποποιηθεί κατά τη διάρκεια της διαδικασίας, το εκδοθέν πρόσωπο δεν μπορεί να διωχθεί ή δικαστεί παρά μόνο στο μέτρο που τα στοιχεία που συνιστούν το έγκλημα υπό το νέο του χαρακτηρισμό θα επέτρεπαν την έκδοση.

Άρθρο 16.

Εκτός από την περίπτωση που προβλέπεται στο άρθρο 14 β, η συγκατάθεση του Κράτους προς το οποίο απευθύνεται η αίτηση είναι αναγκαία για να επιτραπεί η παράδοση από το αιτούν Κράτος του παραδοθέντος σε αυτό ατόμου σε τρίτο Κράτος. Για το σκοπό αυτόν, το αιτούν Κράτος απευθύνει στο Κράτος προς το οποίο απευθύνεται η αίτηση, σχετικό αίτημα συνοδευόμενο από αντίγραφο των εγγράφων που υπέβαλε το τρίτο Κράτος.

Άρθρο 17.

1. Η έκδοση δια διαμεταγωγής μέσω του εδάφους ενός από τα δύο Κράτη προσώπου παραδοθέντος στο άλλο μέρος από τρίτο Κράτος, επιτρέπεται μετά από αίτηση διαβιβαζόμενη με τη διπλωματική οδό. Για την υποστήριξη της αιτήσεως αυτής παρέχονται τα έγγραφα που είναι αναγκαία για να καταδειχθεί ότι πρόκειται για έγκλημα για το οποίο χωρεί έκδοση. Εν τούτοις, η διαμεταγωγή υπηκόου μπορεί να μην επιτραπεί.

2. Σε περίπτωση χρησιμοποίησης αεροπορικής οδού, εφαρμόζονται οι ακόλουθες διατάξεις:

α. Εφόσον δεν προβλέπεται προσγείωση, το αιτούν Κράτος ειδοποιεί το Κράτος πάνω από το έδαφος του οποίου θα πραγματοποιηθεί η πτήση και βεβαιώνει την ύπαρξη των εγγράφων που προβλέπονται στο άρθρο 6 παράγραφος 2 εδάφιο α. Σε περίπτωση τυχαίας προσγείωσης, η δήλωση αυτή παράγει τα αποτελέσματα της αίτησης για προσωρινή σύλληψη που προβλέπεται στο άρθρο 7 και το αιτούν Κράτος απευθύνει κανονική αίτηση διαμεταγωγής.

β. Εφόσον προβλέπεται προσγείωση, το αιτούν Κράτος απευθύνει στο Κράτος προς το οποίο απευθύνεται η αίτηση διαμεταγωγής αίτημα σύμφωνα με τις διατάξεις της πρώτης παραγράφου του παρόντος άρθρου.

3. Σε περίπτωση κατά την οποία το Κράτος προς το οποίο απευθύνεται η αίτηση διαμεταγωγής ζητεί επίσης την έκδοση, η διαμεταγωγή μπορεί να ανασταλεί μέχρις ότου ικανοποιηθεί η δικαιοσύνη του Κράτους αυτού έναντι του εκζητούμενου προσώπου.

Άρθρο 18.

1. Το σύνολο των προκαλούμενων εξόδων από τη διαδικασία της έκδοσης στο έδαφος του Κράτους προς το οποίο απευθύνεται η αίτηση βαρύνει το Κράτος αυτό.

2. Τα έξοδα τα προκαλούμενα από τη διαμεταγωγή στο έδαφος του Κράτους προς το οποίο απευθύνεται η αίτηση βαρύνουν το αιτούν Κράτος.

Άρθρο 19.

Οι αιτήσεις έκδοσης καθώς και τα έγγραφα που πρέπει να υποβληθούν σε εκτέλεση του παρόντος Κεφαλαίου συντάσ-

σονται στη γαλλική ή αγγλική γλώσσα. Το αιτούν Κράτος μπορεί, αν το κρίνει χρήσιμο, να τα συνοδεύσει με μετάφραση στη γλώσσα του Κράτους προς το οποίο απευθύνεται η αίτηση.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ II.
ΤΕΛΙΚΕΣ ΔΙΑΤΑΞΕΙΣ

Άρθρο 20.

Οι ερμηνευτικές δυσχέρειες που θα μπορούσαν να προκύψουν κατά την εφαρμογή της παρούσας σύμβασης θα ρυθμίζονται με τη διπλωματική οδό.

Άρθρο 21.

Καθένα από τα συμβαλλόμενα μέρη θα γνωστοποιήσει στο άλλο την περάτωση των απαιτούμενων από το Σύνταγμά του διαδικασιών για τη θέση σε ισχύ της παρούσας σύμβασης, της οποίας η ισχύς θα αρχίσει εξήντα ημέρες μετά την ημερομηνία της τελευταίας από τις γνωστοποιήσεις αυτές.

Άρθρο 22.

Η παρούσα Σύμβαση συνάπτεται για αόριστο χρονικό διάστημα. Καθένα από τα συμβαλλόμενα Κράτη μπορεί να την καταγγείλει ανά πάσα στιγμή και η καταγγελία αυτή θα αρχίσει να ισχύει έξι μήνες από την ημερομηνία λήψης της σχετικής γνωστοποίησης από το άλλο Κράτος.

Σε πίστωση των ανωτέρω, οι αντιπρόσωποι των δύο Κυβερνήσεων, δεόντως εξουσιοδοτημένοι για το σκοπό αυτόν, υπέγραψαν την παρούσα Σύμβαση και έθεσαν τις σφραγίδες τους.

Έγινε στο Κάιρο, στις 24 Φεβρουαρίου 1986, σε δύο αντίτυπα στην ελληνική, αραβική και γαλλική γλώσσα. Τα τρία κείμενα έχουν την αυτή ισχύ. Σε περίπτωση διαφοράς, υπερισχύει το γαλλικό κείμενο.

Για την Κυβέρνηση της Ελληνικής Δημοκρατίας	Για την Κυβέρνηση της Αραβικής Δημοκρατίας της Αιγύπτου
Υπουργός Εξωτερικών	Υπουργός Δικαιοσύνης
Κ. ΠΑΠΟΥΛΙΑΣ	ΑΧΜΕΝΤ ΜΑΜΝΤΟΥΧ ΑΤΤΙΑ

CONVENTION D'EXTRADITION ENTRE LA REPUBLIQUE HELLENIQUE ET LA REPUBLIQUE ARABE D'EGYPTE

LE GOUVERNEMENT DE LA REPUBLIQUE HELLENIQUE et LE GOUVERNEMENT DE LA REPUBLIQUE ARABE D'EGYPTE

Désireux de promouvoir les rapports d'amitié et la coopération entre les deux Etats dans le domaine juridique et soucieux de régler, de commun accord, les questions relatives à l'extradition, ont résolu de conclure la présente convention, et, à cet effet, ont designé comme leurs plénipotentiaires :

Le Gouvernement de la République Hellénique, Monsieur Karolos Papoulias, Ministre des Affaires Etrangères,

Le Gouvernement de la République Arabe d'Egypte, Monsieur Ahmed Mamdouh Attia, Ministre de la Justice.

Lesquels, après avoir échangé leurs pleins pouvoirs, reconnus en bonne et due forme, sont convenus de ce qui suit :

CHAPITRE 1

Article 1er

Les deux Etats s'engagent à se livrer réciproquement, selon les règles et sous les conditions déterminées par les articles suivants, les personnes qui, se trouvant sur le territoire de l'un des deux Etats, sont poursuivies ou condamnées par les autorités judiciaires de l'autre Etat.

Article 2

L'extradition est accordée :

a) Pour le ou les faits, qui aux termes de la législation des deux Etats, constituent des crimes ou délits punis par les législations des deux Etats :

- Soit d'une peine privative de liberté d'au moins de deux ans;
- Soit d'une peine plus sévère, à la condition que cette dernière soit prévue dans l'échelle des peines de chacun des deux Etats.

b) Pour les condamnations prononcées par les tribunaux de l'Etat requérant pour les infractions visées à l'alinéa précédent :

- Soit à une peine privative de liberté d'au moins de six mois;
- Soit à une peine plus sévère, à la condition que cette dernière soit, prévue dans l'échelle des peines des deux Etats.

Article 3

L'extradition est refusée :

1. Si la personne dont l'extradition est demandée est un national de l'Etat requis. La qualité de national s'apprécie à l'époque de l'infraction pour laquelle l' extradition est demandée. Toutefois, cet Etat, à la demande de l'Etat requérant, soumet l'affaire à ses autorités compétentes pour l'exercice de l'action pénale. Elle a le droit, à cet effet, de se référer aux enquêtes faites par l'Etat requérant.

2. Si l'infraction pour laquelle elle est demandée est considérée par l'Etat requis comme une infraction politique ou comme une infraction connexe à une telle infraction. L'attentat à la vie du Chef d'Etat de l'un des deux pays ou d'un membre de sa famille n'est pas consideré comme infraction politique;

3. Si l'infraction pour laquelle elle est demandée consiste uniquement dans la violation d'obligations militaires;

4. Si l'infraction pour laquelle elle est demandée a été commise, en tout ou en partie, sur le territoire de l'Etat requis ou en un lieu soumis à la compétence juridictionnelle de cet Etat;

5. Si l'infraction pour laquelle elle est demandée a été jugée définitivement dans l'Etat requis ou si les autorités compétentes pour l'exercice de l'action pénale dans l'Etat requis ont decidé de ne pas engager de poursuites ou de mettre fin aux poursuites qu'elles ont exercées pour ces faits;

6. Si la prescription de l'action ou de la peins est acquise d'après la législation soit de l'Etat requérant, soit de l'Etat requis, lors de la réception de la demande;

7. Si l'infraction, ayant été commise hors du territoire de l'Etat requérant par un étranger à cet Etat, la législation de l'Etat requis n'autorise pas lapoursuite d'une telle infraction commise hors de son territoire par un étranger;

8. Si une amnistie est intervenue dans l'Etat requérant ou dans l'Etat requis à condition que, dans ce dernier cas, l'infraction soit au nombre de celles qui peuvent être poursuivies dans cet Etat lorsqu'elles ont été commises hors de son territoire par un étranger à cet Etat;

9. L'extradition peut être refusée si l'infraction pour laquelle elle est demandée fait l'objet de poursuites dans l'Etat requis ou a été jugée dans un Etat tiers.

Article 4

L'extradition n'est pas accordée lorsque l'Etat requis a des raisons sérieuses de croire que la demande d'extradition motivée par une infraction de droit commun a été présentée aux fins de poursuivre ou de punir une personne pour des considérations de race. de religion de nationalité ou d'opinions politiques ou que la situation de cette personne risque d'être aggravée pour l'une ou l'autre de ces raisons.

Article 5

L'extradition peut être refusée si l'infraction considérée n'est punie de la peine capitale que par la législation d'un seul des deux Etats.

Article 6

1. La demande d'extradition est formulée par écrit et adressée par la voie diplomatique.

2. Il est produit à l'appui de la demande:

a) l'original ou l'expédition authentique soit d'une décision de condamnation soit d'un mandat d'arrêt ou de tout autre acte ayant la même force delivré dans les formes prescrites par la loi de l'Etat requérant;

b) un exposé des faits pour lesquels l'extradition est demandée mentionnant le temps et le lieu de leur perpétration, leur qualification et les références légales qui leur sont applicables, ainsi qu'une copie de ces dispositions.

c) le signalement aussi précies que possible de la personne reclamée et tous autres renseignements de nature à déterminer son identité et sa nationalité.

Article 7

1. En cas d'urgence, les autorités judiciaires de l'Etat requérant peuvent, en vue de l'extradition, demander l'arrestation provisoire de la personne reclamée.

2. La demande d'arrestation provisoire fait état de l'existence de l'une des pièces prévues à l'article 6, paragraphe 2, alinéa a. Elle mentionne l'infraction commise, la durée de la peine encourue ou prononcée, le temps et le lieu où l'infraction a été perpétrée, ainsi que, dans la mesure du possible, le plus grand nombre de renseignements permettant l'identification et la localisation de la personne reclamée.

3. Elle est transmise aux autorités judiciaires de l'Etat requis soit directement par la voie postale ou télégraphique soit par tout autre moyen laissant une trace écrite.

4. Si la demande paraît regulière, il y est donné suite par les autorités judiciaires de l'Etat requis conformément à sa législation . L'autorité requérante en est informée sans délai.

Article 8

1. Il pourra être mis fin à l'arrestation provisoire si, dans le délai de vingt jours après l'arrestation, l'Etat requis n'a pas été saisi de la demande d'extradition et des pièces mentionnées à l'article 6, paragraphe 2.

2. L'arrestation provisoire ne devra, en aucun cas, excéder quarantee jours après la date de l'arrestation.

3. La mise en liberté provisoire est possible à tout moment, sauf pour l'Etat requis à prendre toute mesure qu'il estimera nécessaire en vue d'éviter la fuite de la personne reclamée.

4. La mise en liberté ne s'oppose pas à une nouvelle arrestation et à l'extradition si la demande d'extradition parvient ultérieurement.

Article 9

Lorsque des renseignements complémentaires lui sont indispensables pour s'assurer que toutes les conditions prévues par ce chapitre sont remplies, l'Etat requis, dans le cas où l'omission lui paraît de nature à être reparée, en avise l'Etat requérant par la voie diplomatique. Un délai peut être fixé par l'Etat requis pour l'obtention de ces renseignements.

Article 10

Si l'extradition est demandée concurrement par plusieurs Etats, soit pour les mêmes faits, soit pour des faits différents, l'Etat requis statue librement, compte tenu de toutes circonstances et notamment de la possibilité d'une extradition ultérieure, des dates respectives des demandes, de la gravité relative et du lieu de l'infraction.

Article 11

1. Sans préjudice des droits de l'Etst requis ou des droits des tiers et à la demande de l'Etat requérant, l'Etat requis saisit et remet selon la procédure prévue par sa législation pénale, les objets :

a) qui peuvent servir de pièces à conviction,

b) qui, provenant de l'infraction, ont été trouvés avant ou après la remise de la personne reclamée,

c) qui ont été acquis en contrepartie d'objets provenant de l'infraction.

2. Cette remise aura lieu même si l'extradition ne peut s'accomplir par suite de la mort ou de l'évasion de la personne reclamée.

3. Si l'Etat requis ou des tiers ont acquis des droits sur ces objets, ces derniers sont rendus le plus tôt possible et sans frais à l'Etat requis à la fin des poursuites exercées sur le territoire de l'Etat requérant.

Article 12

1. L'Etat requis fait connaitre à l'Etat requérant par la voie diplomatique sa décision sur l'extradition.

2. Tout rejet complet ou partiel est motivé.

3. En cas d'acceptation, l'Etat requis fixe, de la manière la plus convenable, le lieu et la date de la remise de la personne à extrader et en informe l'Etat requérant suffisamment à l'avance.

4. Sous réserve du cas prévu au paragraphe 5 du présent article, si la personne reclamée n'a pas été reçue à la date fixée, elle peut être remise en liberté à l'expiration d'un délai de quinze jours à compter de cette date et elle est en tout cas mise en liberté à l'expiration d'un délai de trente jours. L'Etat requis peur refuser de l'extrader pour le même fait.

5. Dans le cas de circonstances exceptionnelles empêchant la remise ou la réception de la personne à extrader, l'Etat intéressée en informe l'autre Etat avant l'expiration du délai. Les deux Etats se mettent d'accord sur une autre date, et, éventuellement, sur un autre lieu de remise. Dans ce cas, les dispositions du paragraphe précédent sont applicables.

Article 13

1. Si la personne reclamée est poursuivie ou condamnée dans l'Etat requis pour une infraction autre que celle motivant la demande d'extradition, ce dernier Etat doit néanmoins statuer sur cette demande et faire connaitre à l'Etat sa décision sur l'extradition, dans les conditions prévues à l'article 12, paragraphes 1 et 2. Toutefois, dans le cas d'acceptation, la remise de la personne reclamée est différée jusqu'à ce qu'il ait été satisfait à la justice de l'Etat requis. Elle est alors effectuée à une date qui est déterminée conformément à l'article 12, paragraphe 3, les paragraphes 4 et 5 du même article étant applicables.

2. Les dispositions du présent article ne font pas obstacle à ce que le personne reclamée puisse être envoyée temporairement pour comparaître devant les autorités judiciaires de l'Etat requérant, sous la condition expresse qu'elle soit maintenue en détention et renvoyée dès que ces autorités auront statué.

Article 14

La personne qui aura été livrée ne peut être ni poursuivie, ni jugée, ni détenue en vue de l'exécution d'une peine, ni soumise à toute autre restriction de sa liberté individuelle, pour une infraction antérieure à la remise autre que celle ayant motivé l'extradition, sauf dans les cas suivants :

a) Lorsque l'Etat qui l'a livrée y consent. Dans ce cas, une demande doit être presentée à cet effet, accompagnée des pièces prévues à l'article 6 et d'un procès-verbal judiciaire consignant les déclarations de l'extradé sur l'extension de l'extradition et mentionnant la possibilité qui lui est donnée d'adresser un mémoire pour sa défense aux autorités de l'Etat requis;

b) Lorsque, ayant eu la liberté de le faire, la personne extradée n'a pas quitté, dans les trente jours qui suivent son élargissement définitif, le territoire de l'Etat requérant auquel elle a été livrée ou si elle y est retournée après l'avoir quitté.

Article 15

Lorsque la qualification donnée au fait incriminé est modifiée au cours de la procédure, la personne extradée ne peut être poursuivie ou jugée que dans la mesure où les éléments constitutifs de l'infraction, nouvellement qualifiée, permettraient l'extradition.

Article 16

Sauf dans le cas prévu à l'article 14b, l'assentiment de l'Etat requis est necessaire pour permettre à l'Etat requérant de livrer à un Etat tiers l'individu qui lui a été remis. A cet effet, l'Etat requérant adresse à l' Etat requis une demande accompagnée d'une copie des pièces produites par l'Etat tiers.

Article 17

1. L'extradition, par voie de transit à travers le territoire de l'un des deux Etats, d'une personne livrée à l'autre partie par un Etat tiers, est accordée sur demande adressée par la voie diplomatique. A l'appui de cette demande, sont fournies les pièces nécessaires pour établir qu'il s'agit d'une infraction donnant lieu à extradition. Toutefois, le transit d'un national pourra être refusé.

2. Dans le cas ou la voie aérienne est utilisée, il est fait application des dispositions suivantes :

a) lorsqu'aucun atterissage n'est prévu, l'Etat requérant avertit l'Etat dont le territoire sera survolé, et atteste l'existence des pièces prévues à l'article 6, paragraphe 2, alinéa a. Dans le cas d'atterissage fortuit, cette déclaration produit les effets de la demande d'arrestation provisoire visèe à l'article 7 et l'Etat requérant adresse une demande regulière de transit;

b) lorsqu'un atterissage est prévu, l'Etat requérant adresse à l'Etat requis de transit une demande conformément aux dispositions du premier paragraphe du présent article.

3. Dans le cas où l'Etat requis du transit demande aussi l'extradition, il peut être sursis au transit jusqu'à ce que la personne reclamée ait satisfait à la justice de cet Etat.

Article 18

2. L'ensemble des frais occasionnés par la procédure d'extradition sur le territoire de l'Etat requis sont à la charge de cet Etat.

2. Les frais occasionnés par le transit sur le territoire de l'Etat requis sont à la charge de l'Etat requérant.

Article 19

Les demandes d'extradition, ainsi que les documents à produire en exécution du présent chapitre sont redigées en langue française on anglaise. L'Etat requérant peut, s'il l'estime utile, les accompagner d'une traduction dans la langue de l'Etat requis.

CHAPITRE II
DISPOSITIONS FINALES

Article 20

Les dificultés d'interprétation qui s'éleveraient à l'occasion de l'application de la présente Convention seront reglées par la voie diplomatique.

Article 21

Chacune des parties contractantes notifiera à l'autre l'accomplissement des procédures requises par sa Constitution pour la mise en vigueur de la présente Convention, qui prendra effet le soixantième jour suivant la date de la dernière de ces notifications.

Article 22

La présente Convention est conclue pour une durée illimitée. Chacun des Etats Contractants pourra à tout moment la dénoncer et cette dénonciation prendra effet six mois après la date de la réception de sa notification par l'autre Etat.

En foi de quoi, les représentants des deux Gouvernements, dûment autorisés à cet effet, ont signé la présente Convention et y ont apposé leur sceau.

Fait au Caire, le 24 février 1986, en double exemplaire en langues grecque, arabe et française les trois textes faisant également foi. En cas de divergence, le texte français prévaudra.

Pour le Gouvernement de la République Hellénique	Pour le Gouvernement de la République Arabe d'Egypte
Karolos Papoulias Ministre des Afaires Etrangères	Ahmed Mamdouh Attia Ministre de la Justice

Άρθρο δεύτερο.

Η ισχύς του νόμου αυτού αρχίζει από τη δημοσίευσή του στην Εφημερίδα της Κυβερνήσεως, της δε σύμβασης κατά τα προβλεπόμενα στο άρθρο 21 αυτής.

Παραγγέλλομε τη δημοσίευση του παρόντος στην Εφημερίδα της Κυβερνήσεως και την εκτέλεσή του ως νόμου του Κράτους.

Αθήνα, 9 Μαρτίου 1987

Ο ΠΡΟΕΔΡΟΣ ΤΗΣ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑΣ

ΧΡΗΣΤΟΣ ΑΝΤ. ΣΑΡΤΖΕΤΑΚΗΣ

ΟΙ ΥΠΟΥΡΓΟΙ

ΕΞΩΤΕΡΙΚΩΝ	ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΩΝ
ΚΑΡΟΛΟΣ ΠΑΠΟΥΛΙΑΣ	**ΔΗΜΗΤΡΗΣ ΤΣΟΒΟΛΑΣ**

ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗΣ

ΕΛΕΥΘΕΡΙΟΣ ΒΕΡΥΒΑΚΗΣ

Θεωρήθηκε και τέθηκε η Μεγάλη Σφραγίδα του Κράτους.

Αθήνα, 12 Μαρτίου 1987

Ο ΕΠΙ ΤΗΣ ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗΣ ΥΠΟΥΡΓΟΣ

ΕΛΕΥΘΕΡΙΟΣ ΒΕΡΥΒΑΚΗΣ

ΑΠΟ ΤΟ ΕΘΝΙΚΟ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟ